

z mrzlo vodo. Ko se je sod posušil se z žveplom nasiti in dobro zabije. — Drug način, popraviti skisan sod, bi bil: žganje z vinskim cvetom ali s spiritusom, potem zakuhanje z apneno vodo, splahovanje z vročo in potem z hladno vodo, končno dobro žvepljanje.

Kar se tiče starih suhih sodov, ki so več časa odprti na suhem kraju ležali, je opomniti, da tudi taki sodi tako dolgo niso za rabo, dokler se po večkrat s kropom in končno z vinom ne obkuhajo. Ko bi se v take sode natočilo takoj vino, dobilo bi zopern lesni okus, Nemec pravi: Holzgeschmack.

Konečno bi še omenil, da bi vkljub najskrbnejšemu snaženju pokvarjene posode ne bilo varno va-njo takoj dobre starine natočiti — najpametneje je s takimi sodi čakati do branja ter je z moštom napolniti. Ako je v njih mošt sévrel, še le tedaj smemo ravnati s popravljeno posodo tako, kakor z vsako drugo, ki popravljanja nikdar potrebovala ni.

Da pa ne bomo imeli z vinsko posodo nikdar sitnostij, treba je, da uvažujemo te-le stavke:

1. Takoj, ko se je vino iztočilo, se sod z vodo tako dolgo poplahnjuje, da čista voda iz njega teče.

2. Ako je bilo v sodu mnogo drož, treba ga je snažiti z verigo ali ketno.

3. Ko je sod lepo osnažen, zvrne se na pilko, da vsa voda iz njega izteče.

4. Od znotraj (seveda tudi od zunaj) lepo posusen sod se naj dobro žveplja ter trdno zabije, da žvepljeni dim v njem ostane.

5. Kakor je sod večji ali manjši, mora se tudi žvepljanje v raznih dobah ponavljati. Za manjše sode, kakor za štirjake in polovnjake zadostuje, ako se žvepljajo vsakih pet mesecev enkrat (če se namreč v tem času ne rabijo), večji sodi pa bi se morali praviloma vsak drugi mesec z žvepleno paro nasiti.

6. Sodi se naj shranjujejo na ne presuhih prostorih, da se ne razsuše.

Vinorejce, oziroma kletar, ki se ravna po tu navedenih vodilih, ne bode imel nobene skrbi zaradi dobrih sodov; vsi mu ostanejo vedno ovinjeni (weingrün) tako, da mu ni treba drugo storiti, nego sode s čisto vodo splahniti, kadar bode hotel va-nje natočiti vino. In da bi imel vedno prav obilo te »rujne kapljice«,

Ki nam oživlja žile,
Srce razjasni in okò,
Ki vtopi vse skrbi,
V potrtih prsih up budi.

to mu iz vsega srca želi pisatelj teh vrstic.

Konjska dirka v Žalci.

V Žalci se vrši v nedeljo, dne 24. septembra popoldne ob pol 3. uri na dirkališču konjska dirka.

A. Pričetna dirka. — Državna darila. Vloga 1 gold.; z zgubo vloge. — Da se vrši dirka, treba je najmanj pet oglasil. Za kobile in žrebee tretjega konjerejskega okoliša (savinjsko plemo) starost ne čez 4 leta. Posestnik mora pokazati, da je njegov konj istinito savinjskega plemena. I. darilo 50 fl., II. darilo 25 fl., III. darilo 15 fl., IV. darilo 5 fl. in vsakemu po eno zastavo.

B. Dirka plemenskih konj. — Državna darila. Jednuprežno, dvakrat dirkališčino tir = 2 km. Vloga 1 fl.; z zgubo vloge. — Da se vrši dirka, treba je najmanj pet oglasil. Za kobile in licencirane žrebee tretjega konjerejskega okoliša. Pri kobilah se mora dokazati, da so istinito savinjskega plemena in da so se v teku zadnjih dveh let vporablale za plemo. I. darilo 50 fl., II. darilo 30 fl., III. darilo 14 fl., IV. darilo 10 fl. in vsakemu po eno zastavo.

C. Društvena dirka. Subvencionirana po zvezi

avst.-og. dirkarskih društev na Dunaji ter slavn. okrajnih zastopih Gornjegraškem, Vranjskem in Celjskem. Jednuprežno, dvakrat dirkališčino tir = 2 km. Vloga 3 fl.; z zgubo vloge. — Da se vrši dirka, treba je najmanj pet oglasil. Za vse konje neomejene starosti, kateri imajo značaj konjev savinjskega plemena. I. darilo eden gig (dvokolni voz za dirko) vrednost 60 fl., II. darilo ena konjska vprega, vrednost 35 fl., III. darilo ena konjska vprega, vrednost 25 fl., IV. darilo dve lepi uzdi, vrednost 10 fl. Pri dirki veljajo pravila zaveze avstrijsko-ogerskih dirkarskih društev na Dunaju. Oglasila k dirki sprejema najkasneje do 23. septembra 1893 gospod Franc Roblek v Žalci in so le takrat veljavna, ako se ob enem tudi vloga plača. Posestniki morajo pri oglasilu konje natančno popisati in nje na dirke ob 10. uri predpoldne predstaviti komisiji v Žalskem trgu (§ 42 dirkarskih pravil), ob enem se bode vršilo žrebanje in razdelitev trakov. Na dirkališču igrala bode Šmarska godba.

Odbor žalskega dirkarskega društva,

Sejmovi. Dne 21. septembra v Framu, v Laškem trgu in v Lučanah. Dne 26. septembra na Vranskem. Dne 28. septembra v Cmureku. Dne 29. septembra v Št. Lovrencu na Dravskem polju, na Pilštanji, v Marenbergu, v Šoštanju in v Vržeju.

Dopisi.

Od Sv. Jurija ob Ščavnici. (Volkov breg. — Svoji k svojim.) Prijazni grič je ta Volkov breg, mnogim izmed bralcev je že dobro znan; ker pa je brž večini bralcev čisto neznan, opišem ga na kratko. Ako se peljaš od Sv. Jurija ob Ščavnici, od Sv. Antona v Slov. goricah in Negove v Radgono, moraš se peljati čez tako zvani Volkov breg. Ni res, ako prideš tje gori, ali se ti ne dopade? Odahni si od potnega truda in ogledaj si njegovo krasoto in lepoto! Na desno vidiš proti Kapeli nekdanj prav rodne vinske gorice, sedaj slabe razven tistih, ki se dobro škropijo proti peronospori, niže se ti razprostira lepo Mursko polje, naravnost vidiš teči bistro Muro, ki meji Štajarsko in Ogersko; čez Muro vidiš veliki del ogerske planjave in na levo imaš spet veliki del vinogradov, katerih lastniki so večinoma gospodje iz Radgone in drugih krajev; vidiš lepe cerkve, lepe vasi — vse to te zanima in spominja na mogočnost božjo. Žal, da se ravno ta Volkov breg vzdiguje v sredi najhujših sovražnikov Slovencev, zato sem prisiljen vam, gospod urednik, poročati, da-si ste ravno že bili od teh, o katerih sem namenjen pisati, obrekovani. Mi v našem okraju jih pa prav dobro poznamo, in na daleč okrog že slovijo s svojimi nemškutarskimi glavami. Dalje ako potuješ z Volkovega brega navzdol proti Radgoni, zagledaš pred seboj mogočno vas Orehovci, ali v sredi vasi se ti vzdiguje ne velik, črni lesen dimnik; tamkaj stanuje orehovski prerok, pa pustimo ga za zdaj, naj si nekoliko odahne, saj ga bo že v kratkem morebiti vaš dopisnik zopet malo potolažil. Ali okoli njega bivajo tudi drugi taki, kateri so potrebni, da jih bralci spoznajo in teh število razun preroka je 5 (berite pet), prvi je feuerberski stelvertreter in posestnik gostilnice »pri Hajnzu«. Ta slov. napis še gre na rovaš prejšnjemu posestniku očetu Hajnzu, ki so bili zmirom pošteni, imovit in slov. gospodar: njega naj bi posnemali vsi Orehovci! Sedanji gospodar je že marsikaj pri hiši predrugečil, postavim »Pferdestall für Fremde« in na svojih hlevcih ima »Pferde-Kuhstall«. Zakaj ima take napise, ne vem. Ako kdo v njegov hlev konja žene, žene ga gotovo Slovenec,

ne pa Nemeč. Malih 50 korakov od »Pferdestalla« je »Geprüfte Hufschmied« L. Semlič, a rečem ti, da si slabo »geprüft«, ko ne veš, da si na slovenski zemlji in ne podkovavaš Nemeč, temveč Slovence; zatoraj bi boljše bilo, da bi imel takšni napis, kakoršne imajo pošteni slov. kovači; njim pa nikdar za tega voljo dela ne zmanjka. Njegov sosed je »K. Dlohi, Lederer«; od kot je ta prišel, ne vem, pa mislim, da bo rad usnjar postal, kadar ne bo od slov. kmetov za delo nič kož dobil. Zdaj pridemo do napisa »K. Sattler, Wagner«. Kaj ne, da kmet potrebuje mnogokrat kovača in kolarja? Zatoraj vam že tukaj svetujem, da se držite slov. gesla: Svoji k svojim! Po kakih 200 korakov pridemo do Kreutzwirtha; tam je gostilna ali bolje rečeno, »Gasthaus«. Zdaj ne bomo dalje potovali, imamo že dovolj; sprevideli smo, kake so ti možaki; lahko njim pomagamo, dragi moji somišljeniki s tem, da se mi, ki nismo v Orehovcih doma, lahko ognemo teh dveh gostilen, da si imamo v Radgoni večkrat opravila. Vi pa slov. kmetje, lahko se izognete Schmieda, Wagnerja in Ledererja in hodite k takšnim rokodelcem, kateri imajo slov. napise. Dokler pa ne bodo slov. napisov imeli, držite se lepega slov. gesla: Svoji k svojim! —k—

Iz Haloz. (Uradovanje — nesreča.) Ne mislite, da je pri nas v Halozah vse v najlepšem redu, ker je vse tiho! Navadno se tako misli, pa temu ni tako, žalibog, da ne! Tudi pri nas najde se nekaj ljudij, ki mislijo, da so več, kakor Bog vé kdo! Tako misli namreč jeden naših stacunarjev. V svojo nemščino ujel je namreč nekje par besedij, v katerih pa ga seveda lahko prekosi navadni žepni »krošljek« ali pa preišči pri kopanju turščice — hoče postati »pecirkhatman« ali pa celo »pecir-rihtar«, pa siromak nima več toliko pristašev, da bi ga vzdignili na konja. Svoj mili domači in materinski jezik pa zaničuje in v pismih — če kdaj katero piše — rabi le jezik, katerega govorijo »gospodi«. Da je temu tako, razvideli bodete, gosp. urednik, iz sledeče pobotnice, katero je poslal kr. šol. svetu, ki uraduje le slovenski: »Bestetigung? Juri B... gezalt fur Karabolsseijerci 1 fl. 75 kr. sage ein gulden, fünf unt Sipzik kreizar. Koschir«. Kaj takega bi vam še lahko več našel, a za zdaj bodi dovolj. Omeniti moram le še nesrečo, ki se je pripetila v preteklem tednu. V Slatinini je namreč posestnik Martin Šmigoc stepal divjače in padel je blizu 18 metrov daleč tako nesrečno, da je za dve uri bil že mrtev. Nesrečnež zapustil je še mlado vdovo in dve nedorasli hčerki.

Iz Pišec. (Amerikanski nasadi.) Naš kraj se je smel nekda po resnici zvati raj spodnjega Štajerskega. Od natore ima krasno lego in oblagodarjen je bil z mnogimi, krasnimi goricami, s sladko nado slovenskega kmeta. Pišečka vina so tekmovala z najfinejšo bizeljsko kapljico. Pa prešli so zlati časi srečnih dnij, odnesla nam jih je stvarica, tako ničevna, tako drobna, da je še s prostim očesom ne vidiš — trtna ušica. Kdo ne strmi v ponižnosti nad božjo vsemogočnostjo, ki zamore s skoraj nevidno stvarico uničiti večletni trud človeških rok! Naš raj, rekel bi, spremenil se je v puščavo. Zemlja ni mogla več prerediti svojih prebivalcev, mladina se je močno izseljevala, dostikrat v nravnem oziru ne ravno v lastni prid, poljedelstvo se je zanemarjalo, revščina pa rastla od dne do dne. Ker se je udarec hitro zvršil, osupnil nas je tembolj. Več let smo križem držali roké, ne vedoč, kako pomagati si. Došel nam je nadepoln glas o francoskih nasadih z ameriškimi trtami, začeli smo poskušati, pa bilo je skraja vse tako okorno, brezvspešno, ker manjkalo nam je skušnje. Pa odenjali nismo, vstrajali smo, nabrali si toliko skušnje in spretnosti, da nam gre dandanes delo vrlo od rok. Še pred tremi leti pečala se je z

ameriškami le naša gosposka in kmečka inteligenca, dandanes zasaja že vsak kočar. Ne bo dolgo trajalo in naša župnija bo dobila čisto drugo lice. Marljivi vinogradniki pridelajo že po več štirinjakov izvrstnega vina, ki ima pa tudi nenavadno visoke cene. Lani se je prodajal štirinjak mošta po 140 do 210 gold. Letos je amerikanec posebno obrodil, grozdje je natrkano, veliko, kakor v starih vinogradih nikdar, in je že skoraj dozorelo; kajti grozdje na ameriškem podlagi dozoreva 13 dnij bolj rano, kakor nekda. Trgatev bomo imeli, kakor lani, zadnji teden meseca septembra. Kakor se sluti, se lanske visoke vinske cene ne bode znižale. — Tujci nas pridno obiskujejo in občudujejo ameriškane nasade; pač dobro bi bilo, da bi prišlo k nam še več slovenskih kmetov, kateri imajo že okuženih vinogradov. Potem bi nam verovali, bi bili prepričani, da še takih vinogradov niso videli nikjer in bi se sami poprijeli z večjo marljivostjo novih nasadov. — r —

Iz Podsrede. (Marsikaj.) Nekda je bila pri nas imenitna božja pot na starih sv. Gorah. Iz treh dežel prihajali se romarji knam. Po poročilu domače kronike, katero so nam tako mojstersko sestavili č. g. L. Vošnak, bivši župnik Podsreški, dohajalo je na shode bajé do 20 spovednikov, da bi postregli pobožnim romarjem. To število je znak preobilnih množic nekdanjih romarjev. Ob križempotu na sv. Goro stalo je 14 kapelice s štirinajstimi postajami križevega pota. Pa izostali so romarji, razpadle so kapelice in M. B. sedem žalostij obiskujejo na sv. Gorah večinoma le domačini. Sedanji č. g. župnik si veliko prizadevajo povzdigniti staro Marijino božjo pot do nekdanje veljave. Storjen je prvi korak: kapelice zopet zidajo na to Goro, ter so že večinoma gotove. Kipi, predstavljajoči nam trpljenje Kristusovo, izdelujejo se pri slovečih kiparjih Grödenskih na Tirolskem. Kapelice bodo stale nad 3000 gold. Dal Bog, da bi se srečno izvršilo to hvalevredno podjetje na čast Mariji Svetogortki! Poljska letina se je vrlo dobro obnesla; sadja pa ni veliko, razven sliv po viših krajih, vzela jih je pomladanska slana; pijače pa ne bo nič; letos so nam dali slovo zadnji paprki nekdanjih krasnih goric. Z ameriškimi nasadi se nekateri pridno pečajo. Slovenci smo pa, Slovenci, nimamo Judežazidajice, nemškutarja, v celi župniji. Zato živimo med seboj v najlepšem miru in slogi. Vrlo nas veseli, da je letos prišel tudi okrajni šolski svet v narodne roke. Mi gremo na dan!

Iz Kostivnice. (Veselica), katero je priredilo bralno društvo dne 17. septembra, bila je res narodna veselica. Veliko število pričujočega ljudstva je pričalo, da se naš kmet vedno bolj zaveda slovenske svoje krvi. Z veliko pazljivostjo in navdušenostjo vsprejele so se vse točke določenega vsprejeda. Prosto zabavo so nam pa oskrbovali vrli Križevski pevci, ki so se v lepem številu vdeležili naše besede. Bodi njim pristrčna zahvala! Razveselili so nas s svojim obiskom tudi nekateri odlični Šmarjčani — med njimi g. dr. Jurtela — in Ponikovljani ter se s tem pokazali kot dobre sosede. No, veselo je bilo in ravno to je menda razkačilo par naših nemškutarjev. Gotovo so želeli iz prevelike ljubezni do nas Slovencev, da bi se bil kateri izmed naših opijanih ter znabiti potem razgrajal, pa ta želja se njim na veliko žalost ni izpolnila. Zato so poslali nekoga ogleduha ali bolje rečeno ogleda, ki je pri oknu »lukala« v izbo, v kateri so nas z veseljem petjem razveseljevali Križevski pevci. Neka šaljiva, pa celo nedolžna pesem o stari babi jo je tako razjarila, da je kakor vihar letela v gostilno g. Ogrizeka ter tam nesramno in lažljivo obrekovala vrle pevce. Nasledek tega je bil, da se je nam dobro znani nemškutar samostalno izrazil: »Drugekrati ti Slatinčani ne smejo več

k nam, da ne bodo pohujševali Kostrivničanov. No, pohujšal se ne bode nikdo, razun par nemškutarjev, kateri se nikakor ne morejo sprijazniti z mislijo, da jim v Kostrivnici že poje mrtvaški zvon. Sploh pa si naj oni samooblastnež zapomni in za ušesa zapiše, da ga mi Slovenci nikakor ne bomo znabiti klečé prosili za dovoljenje, ako se nam za dobro zdi, povabiti vrle naše sosedé na naše narodne veselice. Prav dobro je rekel navzoči gost: »Sirota, od kod bo le vzela oblast za kaj takega. Da, da, mi smo mi in vemo, da

Biti slovenske krvi,
Bodi Slovenceu ponos».

Iz Gotovelj. (Pojasnenje.) V zadnjih dveh stevilkah Vašega cenjenega lista oglašil se je neki dopisnik, ki nas enkrat graja, drugokrat hvali. Midva sva si s tem sicer dobro znana, ali ne bodem njegovemu ravnanju ravno pritrjeval in tudi ga ne odbijal, samo malo bolj pojasnim naj to stvar! Hvalevredno je najprvo od dopisnika, da se ne sramuje kmetskega stanu in to ima tudi prav, ker tudi iz kmeta je lahko gospod. Dalje pa se mu moram tudi zahvaliti, ker nam je tako pridno pomagal hmelj obirati. Ne bode pa mi menda v zlo štel, ker mu v vsem ne morem pritrditi. Dopisnik je sicer naš rojak a sedaj živi kot uradnik v Celji (?), toraj ni kmet, temveč kakor pravimo, »sraka je v pavjem perji«. Ker pa prihaja prav poredkokrat k nam, zato so mu gotovo premalo znane tukajšnje okoliščine in težko piše o njih prav. Naj še dostavim: ker nas je v prvem dopisu čisto ponižal, da se namreč iz Gotovelj tako poredkokrat kdo oglasi v »Slov. Gosp.«, menda pač on tudi bolj poredkokrat časopise prebira, ker oglašali smo se v zadnjem času, posebno v »Slov. Gosp.«, prav pridno in naj mi ne bo v greh šteto, imeli smo se tudi s čim, upam pa tudi, da zanaprej ne zaostanemo. Davorin.

Iz Ljubnega. (Planincem) »Tagespošta« z dne 13. t. m. poroča, da je nova pot iz Robanovega kota na Ojstrico sedaj dokončana in da je vodstvo sekcije »des deutschen und österreichischen Alpenvereines« v Gradcu sklenilo, to pot v dneh od 23. do 26. t. m. svečano odpreti, ter da je ovo vodstvo izdalo tudi poziv nemškim planincem, naj bi se te svečanosti v obilnem številu udeležili, da se bo tako v te kraje zanesla nemška govorica, šega in omika in s tem ustvarila močna zajeza proti navalu slovanske povodnji. Dobro, nemški planinci, sedaj ste odkrili svojo nakano in poznamo vas. Zato vam moramo na ta vaš in »Tagespošte« izzivajoč oklic le odkrito povedati, da ste nam, kadar bodete obiskovali naše gore le kot samo mirni planinci, vsikdar dobro došli gostje; a svarimo vas pa prihajati k nam kot pijonirji nemške govorice, šege in omike, kajti zagotovimo vam in pomnite, da se bodete jeden za drugim in vsi poprej utopili v sedaj ne več zapazljivi slovanski povodnji, nego pa dosegli svojo namero.

Iz Sesterž pri Majšbergu. (Ceste.) Kjer se nemčurstvo šopiri, tam so splošni nemiri. Nasproti pa, kjer ti narodnost roke podaja, tam nemir več ne ostaja. Poglejmo si to pri okr. zastopu v Ptuj. Dolga leta sem bil je ves nemčurski ali pa deloma. In kaj se je storilo, ozirajoč se na našo stran? Celo nič. Majšberski breg meriti, to je bilo vse. A dela so poprijeti tega ne. Ali ko je narodnost v okr. zastopu zmagala, kmalu se je začelo delati in ni trajalo dolgo, pa se je tudi dogotovilo. In kaj še več? Ali bi znabiti nemčurstvo kaj takega storilo? Gotovo ne. Visokorodni gg. načelnik Zelenik in njega namestnik, c. kr. notar Ožgan, poprosila sta mil. kneza in škofa ob priliki sv. birme, naj bi dokončano stezo blagoslovili, kar so tudi z veselim srcem storili med gromenjem možnarjev okr. zastopa. Ob koncu izpregovorili so še par jedernatih besed, kako nobeno

delo brez blagoslova božjega nič ne velja in nasproti. — Posnemanja vredno. — Tako je tudi naša Majšberska občina večkrat na omenjeni nemčurski okr. zastop prošnjo vložila, naj bi ovo obč. stezo, katera pelje pri Sikolah od okr. steze Ptuj — Pragerske skoz dačno občino Sesterže in v Mostečnem do okr. steze Pečke — Slov. Bistriske povzdignil v okr. stezo, pa vse zaman. še odgovora nismo dobili. Tedaj pa mislimo zopet prošnjo vložiti na visoki deželni odbor v Gradci, ako jo v ozir vzame, tedaj upamo, da tudi slav. okr. zastop temu ne bo nasproti, temuč nas bode tudi on po svoji mogočnosti podpiral, da pridemo enkrat do zaželenega cilja. Saj mu je tudi znano, da moramo tako dačna bremena nositi, kakor drugi, haska pa celo nič nimamo. razven ovega — kar se imamo narodnemu okr. zastopu zahvaliti. — Toraj prosimo: Pomagaj Bog in narodni gospodje in pomagali bomo tudi mi!

Iz Ormoža. Pri občnem zboru okrajnega zastopa Ormoškega so bili minoli četrtek izvoljeni sledeči gospodje v novi okrajni šolski svet: č. g. župnik Ivan Bohanec iz Svetinj, g. c. kr. notar dr. Ivan Geršak, g. notarski kandidat Vekoslav Kranjc, g. odvetnik dr. Ivan Omulec — vsi trije iz Ormoža in trgovce g. Makso Robič iz Središča. Bili so blizu enoglasno izvoljeni vsi. Izvoljeni so pametni in skušeni možje ter odločni in značajni narodnjaki, od katerih je pričakovati, da bodo soglasno reševali važne naloge v tem častnem poslu v korist našej soli.

H. S.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Kaj je bilo, da je grof Taaffe h kratu prišel v glavno mesto naše države, to sedaj vemo — izjemno stanje v Pragi. Brž, ko je prišel grof Taaffe, zbrali so se ministri v posvetovanje in konec tega je bil, naj se vskliče ta kazni za češko ljudstvo. Par dnij potem pa je grof sopet se vrnil v Nalžov. Ali pa bode vlada vesela tega svojega sklepa, o tem odloči prihodnja osoda. — Kedaj se snide državni zbor, dan in ura, še ni znano, pač pa dobi brž, ko se snide, načrt postave za izjemno stanje v sklepanje. O njem bode brž huda vojska, ako se grof Taaffe ne uda popolnem nemški levici. Mislimo, da premeten grof ne stori tega, vsaj ne tako brez pogoja.

Češko. Ali še pride staročeska stranka kedaj na vrh, do večine poslancev? O tem vprašanju se ugiblje sedaj veliko, ker neki vlada sama misli, da je izjemno stanje kakor navlaš za to, ali mi imamo o tem svoje dvome in bi brž tudi staročeska stranka ne bila vesela, ako pride po tej poti zopet v drž. zbor. — Da se sedaj tudi mladočeska stranka ne čuti prav vesele, lahko se umeje, ali ona utegne še iz sedanjih homatij moči pridobiti, kamo-li da jo izgubi!

Štajarsko. Državni poslanec dr. pl. Kraus je poročal svojim volilcem v Fürstenfeldu o svojem delovanju v drž. zboru ter jim je razlagal, zakaj ni ud nemških nacionalcev. Volilci so mu sicer izrekli svoje zaupanje, ali ob enem tudi pridjali, naj bi se vstvarila brž ko brž nemška stranka — brez judov. Tudi prav. — Mlinarji so v Gradci pričeli svoje delo iznova, ne da bi bili kaj dosegli s svojim »strike«, ali ob zaslužek 4 tednov so prišli. Za to dobroto pa sedaj lahko zahvalijo svoje ščavarje.

Koroško. V Velikoveci je umrl dr. Fran Mežnar, odvetnik in vseskozi vrl narodnjak. Česar je upal, ni doživel — slov. šole v svojem mestu. — Od Sinče vasi